

“NA PRKNECH SKONČÍME VŠICHNI.”

pátek 4. listopadu 2016 / 6. číslo, 14. ročník přehlídky

ŽNOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

POKÁNÍ A SMUTEK OSAMĚLÉHO ROCKERA

NÁPADY PÍŠU DO NOTÝSKU JAKO COLOMBO

ROZHOVOR S REŽISÉREM, AUTOREM I JEDINÝM PŘEDSTAVITELEM JAROSLAVEM STŘELKOU

Trpíte trémou?
Samozřejmě ano.

Jak se to projevuje?
Projevuje se to stejně jako u Karla Gotta tělesnými problémy.

A proč si tedy na sebe pletete bič v podobě one man show?

Jde asi o nějakou touhu, puzení k tomu se rozpovídat a rozehrát příběh. Podělit se o něj a nenechat si ho jen pro sebe. Možná je tam trochu i ješitnost, že právě tenhle příběh by mohl zajímat i někoho jiného.

Vy jste autorem hry, hercem a zároveň sám sobě režisérem. Jak vaše tvorba probíhá?

Asi půl roku s sebou nosím malý notýsek a propisku jako Colombo. To téma už mám v hlavě a pouze čekám na střípky, ze kterých ho poskládám. Ty střípky si zapisuji a rozvíjím téma.

Tímto způsobem tedy vznikne scénář, který potom převádíte na jeviště?

Ano, tohle se děje před scénářem. A když už si myslím, že mám dostatek podkladů k tomu, abych mohl psát text, tak si sednu a píši samotnou hru.

Jak dlouho vám napsání hodinového představení zabere času?

Protože psaní je nepravidelné, často přijde i chvíle, kdy toho úplně nechám a vrátím se k němu třeba za měsíc, tak mi to může trvat tak půl roku. Ale opravdu s velkými časovými prodlevami, protože zkrátka někdy začnu pochybovat, udělám nějaké změny, nebo se k textu vrátím v jiném rozpoložení.

Jak se ve vás pere autor textu a režisér?

U mě je problém, že já když píši, tak už to rovnou vidím. Přizvat k tomu jiného režiséra by znamenalo, vzdát se svých představ. Tudiž režie je už při tom samotném psaní. Neznamená to však, že bych v průběhu zkoušení něco nepozměnil. Což by klasický režisér také udělal, ale takhle mě to nebolí (smích). Měním ale jen dílčí věci, nikdy ne myšlenku. Změním je, když při zkoušení zjistím, že takhle to prostě nejde.

Ale jak zjistíte, že to nefunguje?

To pocítím. To není samolibost. Já při psaní vždy vidím diváka. Divák musí mě a konkrétní scénu nějak vnímat a já ho nikdy nechci šidit. Vždy musí mít zážitek, jak myšlenkový, tak slovní, vizuální, scénografický, hudební. To vše musí do sebe zapadat a já se o to snažím. Netvrdím, že se to vždy povede.

Takže už přímo při psaní přesně víte, co a jak bude vypadat?

Je to tak. Kolikrát i včetně hudební složky

I sestoupil na klášterecká prkna Bůh a prvil: Stfelko, zahrav ejsíky! A Stfelka zahrál a zazpíval a odvyprávěl příběh stárnoucího rockera, který za dvanáct korun prodal duši ďáblu a pro něho pak zradil a zavrhl své přátele, aby až do konce života zůstal sám.

Pro stálé návštěvníky není třeba, pro ty občasné připomínáme, že monodrama nebylo na Žních poprvé. Představil se v něm Jan Milota (Příliš hlučná samota) nebo Libor Ulovec z Prahy (Svou vlastní ženou).

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Lena Ratajová

Hra byla moc zajímavá, vůbec jsem si nedovedla představit, co to bude. Hodně mě to překvapilo. Představitel má moji velkou úctu, protože hry pro jednoho herce musí být strašný záhul a on byl výborný. Bylo to veselé, vtipné, ze života, i poučné.

Zdeněk Wohlštát

Škoda, že tam nebylo více herců, což by mohlo být zábavnější. Co se týká tématu hry, tak tu dobu jsem zažil, tedy bez těch estébáků, takže jsem v tom hodně viděl sebe a vzpomínal jsem, jak to bylo. Takže téma hry mě hodně bavilo. Jenom škoda, že tam nebyli ještě ti dva herci, kteří by zahráli zbytek kapely a vedli mezi sebou rozhovory.

Vojtěch Kutilek

Na této hře, která je one man show, ale s vážným, socialistickým tématem bych ocenil výkon a nasazení herce, který v kombinaci s praktickými, ale skromnými kulisami perfektně vtáhl diváka do děje. Trochu jsem se této hry bál, ale velice příjemně mě překvapila.

Štefan Drozd

Dnešní představení se mi moc líbilo. Bohužel mi připomnělo dobu, kterou si dobře pamatuji. Je ale velice dobré si ji připomínat, hlavně z toho důvodu, aby se nám nikdy nevrátila.

Ivana Kalová

Mně se to moc líbilo. Trochu mi to připomínalo Hrdého Budžese v takovém mužském podání. Zatímco tam byly hovory o socialismu schovány za divadlo, tady byly schovány za hudbu. Moc se mi líbila i práce s rekvizitami. Bylo to super.

David Žažo

Tušil jsem, že dnešní představení bude dobré a nezklamalo mě. Hlavně kvůli tomu, že já jsem také rocker, srdcař, takže mě opravdu potěšilo a zahřálo u srdíčka. Mělo to spád, herec byl opravdu výborný. Myslím si, že sám musí mít blízko k té muzice, protože to bylo výborné. Líbilo se mi to.

NÁPADY PÍŠU DO NOTÝSKU JAKO COLOMBO

a scénografie. Všechno už vzniká společně s tím textem.

*Jak dlouho zkoušíte?
Asi půl roku.*

Jak samotné zkoušení vypadá, když jste na všechno sám? Já si to nedovedu představit, vždyť vy vlastně můžete zkoušet třeba v obýváku.

Mohu a také se to tak někdy děje. Ale já potřebuji zažít ten prostor, to množství vzduchu. A protože jsem kukátkový herec, tak v kukátku i zkouším. Vždy když nějakou věc připravuji, tak je pro velké jeviště. Potom mám ale problém s tím, že monodrama je často chápáno jako žánr malého prostoru a jsem pozván někam, kde je nabídka prostoru velmi malá.

A to, co jsem napsal a rozehrál ve velkém prostoru, musím najednou vtěsnat do jakéhosi bytového divadla. Tam pak nastávají určité technické problémy. Zatím se ale vždy vyřešily.

Říkal jste, že na poslední tři zkoušky si pozvete kamarády, kterým věříte, aby vám k představení něco řekli. Co když vám řeknou, že to nefunguje?

Oni to vždycky řeknou a je to v naprostém pořádku. Já se tomu jen do poslední chvíle bráním, protože já chci vyprávět příběh, chci něco sdělit.

A oni přijdou s tím, že to musí být také divadlo. Otevrou mi oči a to divadlo se z toho

ZÍTRA UVIDÍTE

**DS Ty-já-tr / HROBESO
Dokonalá svatba**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných situačních komedií současnosti. Jedna šílená situace stíhá druhou. Je ráno. Billovi začíná svatební den. Předchozí večer zapíjel s kamarády svobodu. Za chvíli ho má přijít vzbudit jeho nevěsta. Jenže ouha! Zjišťuje, že pod peřinou je s ním neznámá dívka. Tak tahle kocovina bude mít říz. Nemalej tchýni na zed!

stane. Možná, že na poslední chvíli, ale stane.

Když hudebník skládá texty i muziku, tak ty písničky jsou časem hodně podobné. Zahraj ty ejsíky je už vaše pátá one man show. Máte to také tak, jsou vaše hry podobné?

Určitým nosným prvkem je samota. I když u ejsíků člověk samotu toho jedince až tak nevnímá. Ale vždy jde o samotu jedince a jeho neschopnosti zapojit se do normálního života.

Reagujete svými texty na problémy současné společnosti nebo to tak nemáte?

Nemám. Spíš píši o odcizení se společnosti. Dnes je možná těch samotářů víc než v minulosti, protože je třeba nevidíme, nevnímáme je, nechceme je vidět. Ale myslím si, že samotářů přibývá. Přestože máme spoustu sociálních sítí, tak to ještě neznamená, že nejsme sami.

*Kolikrát to byla repríza?
Odhaduji, že tak jedenáctá.*

Jak jste spokojený s dnešním představením?

Naprosto. Protože když divák reaguje, vychází vstříc a nabíjí interpreta energií, tak co si přát víc.

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Dita Hlaváčová

Dnešní představení se mi moc líbilo, i když to bylo vážnější téma, těžší a smutnější. Přesto tam herec dokázal vnést veselé prvky, takže to nebylo úplně ponuré. Úplně úžasný pocit mám z toho, že mě na konci ta hudba tak naladila, že si zítřka doma určitě pustím ejsíky.

Miroslav Bilík

Mně se moc hra líbila, protože se mě osobně dotkla. Všechno to, o čem to bylo, jsem si v mládí prožil, byl jsem u toho. Nezažil jsem sice ty konce s STB, ale přesto když hra skončila, tak jsem měl husí kůži.

Ondřej Beníšek

Představení se mi celkově líbilo, bylo zajímavé, vtipné. Musím říct, že jsem čekal, že to bude horší, ale nakonec předčilo moje očekávání. I když jsem váhal mezi jedničkou a dvojkou, hodnotil jsem jedničkou.

Michal Rambousek

Vždy oceňuji divadla jednoho herce, protože je obtížné celé představení utáhnout. Dnes budu spíše hodnotit negativně, protože pro mě nebyl hlavní představitel v roli moc přesvědčivý. Nějak to na mě přes forbinu nepřeběhlo. Jednak protože už byl věkově asi dál než měl v té roli být a pak mi také přišlo, že z toho tématu jsem už viděl vytěžit víc než v tomto příběhu. Také mě nepřesvědčil jako hudebník, takže jsem mu vlastně nevěřil to, co hraje. Takže z představení mám spíše rozporuplné pocity.

ŽNOVINY PRO VÁS PŘIPRAVUJÍ:

ZDENIČKA A MÍRA NYKLÍČKOVÍ
ŠTĚPÁN MALAST, JAN VALTA
ONDŘEJ BENÍŠEK, JAKUB HRBEK

DS KLAS

WWW.SDRUZENIKLAS.CZ